

offentlige Fattigvæsen af 9. April 1891 med Ændringer af 27. Maj 1908, Lov om Fattigvæsenet paa Færøerne af 10. April 1895 med Ændring af 13. Marts 1903 og den under 13. Marts 1908 bekendtgjorte Lov om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet, idet der i modsat Fald synes at kunne opstaa Tvivl om, hvorvidt Bestemmelsen ogsaa skal omfatte f. Eks. Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30. Marts 1906, jfr. særlig dennes §§ 10—12. Den almindelige Lovgivning om det offentlige Fattigvæsen maa nu anses for at omfatte ogsaa den særlige Regel i Bekendtgørelse fra Direktionen for Den kongelige Fødsels- og Plejestiftelse i Kjøbenhavn af 23. Juni 1804 G, hvorefter Stiftelsens Plejebørn, saa længe den Tid varer, i hvilken Plejebørnene staaar under Plejestiftelsens Omhu eller Plejeforældrenes Værge, har „tilligemed fattige, som understøttes af det offentlige“, frit Tilsyn i Sygdomstilfælde af vedkommende Distrikts Læger, hvilken Bestemmelse udtrykkelig er fremhævet i § 6 i Instruks for Stads- og Distriktslæger af 22. Oktober 1877. Endelig er det fundet overflødigt særligt at udtale, at specielle Bevillinger til Lægehjælp m. m. i visse Kommuner, som ogsaa efter denne Lovs Ikrafttræden maatte findes optagne i de gældende Finanslove, ikke berøres af Bestemmelserne i denne Lov.

Da de i Kommissionsforslagets § 2 nævnte kommunale Institutioner ingen Børning har med de paa dette Punkt særlig ordnede københavnske Forhold, foreslaar Ministeriet, at kommunale Repræsentanter for københavnske Sager vælges af Stadens Kommunalbestyrelse. Af Hensyn til de formelle Vanskeligheder, som paa Grund af Raadets forskellige Sammensætning efter Sagerne Art fremkommer ved Valg af en fælles Opmand, foreslaas det, at en saadan vælges af Justitsministeriet blandt de juridiske Medlemmer af Landets kognitive Domstole.

I § 4, 1ste Stykke, som angiver, hvad der midlertidig skal ske i den Nødssituation, at den kommunale Lægepraksis ikke kan blive passet, fordi der er Uenighed mellem Kommunen og Lægerne, foreslaas det udtrykkelig at udtale som en Mulighed den i Kommissionens Betænkning Side 17 antydede Udvej, at de statsansatte Læger træder til. Naar da denne Embedslæge faar det Vederlag, som Raadet har fundet passende, synes alle Hensyn saavel til Lægerne som til Kommunerne at maatte være behørigt iagttagne, dog at Embedslægen eventuelt paa Grund af sin Bopæl andesteds maa kunne kræve særlig lovmæssig Befordringsgodtgørelse og Dagpenge. Det forudsættes herved, at Benyttelsen af denne Udvej i det hele vil blive yderst sjælden, ligesom det betragtes som en Selvfølge, at Embedslægen vil kunne erholde Tilladelse til at lade den kommunale Praksis besørge af en eller om fornødent flere Medhjælpere.

Det nye 3die Stykke i § 4 foreslaas i Overensstemmelse med et fra kommunal Side fremsat Ønske og tilsigter at anviser Vejen til og fremme en endelig Ordning af Sagen til Afløsning af den midlertidige Nødssituation.

Det foreslaas i § 5, 3die Stykke, at bemyndige Justitsministeriet til at udarbejde Reglerne for Raadets Behandling af de Sager, hvor det virker som dømmende, under Hensyn til de forskellige juridiske Vanskeligheder, som Reglernes Tilpasning kan frembyde.

Det tør vel anses for en Selvfølge, at Loven først kan træde i Virksomhed med Begyndelsen af Finansaaret 1914—15 af Hensyn til de Forberedelser, Kommunerne mulig maa træffe til dens Gennemførelse. Det maa derhos findes ønskeligt, at der aabnes Mulighed for visse Lempelser i Lovens Bestemmelser, særlig for Færøernes Vedkommende, idet f. Eks. Reglerne om Raadets Sammensætning mulig vil frembyde Vanskeligheder ved Gennemførelsen for disse Øer.